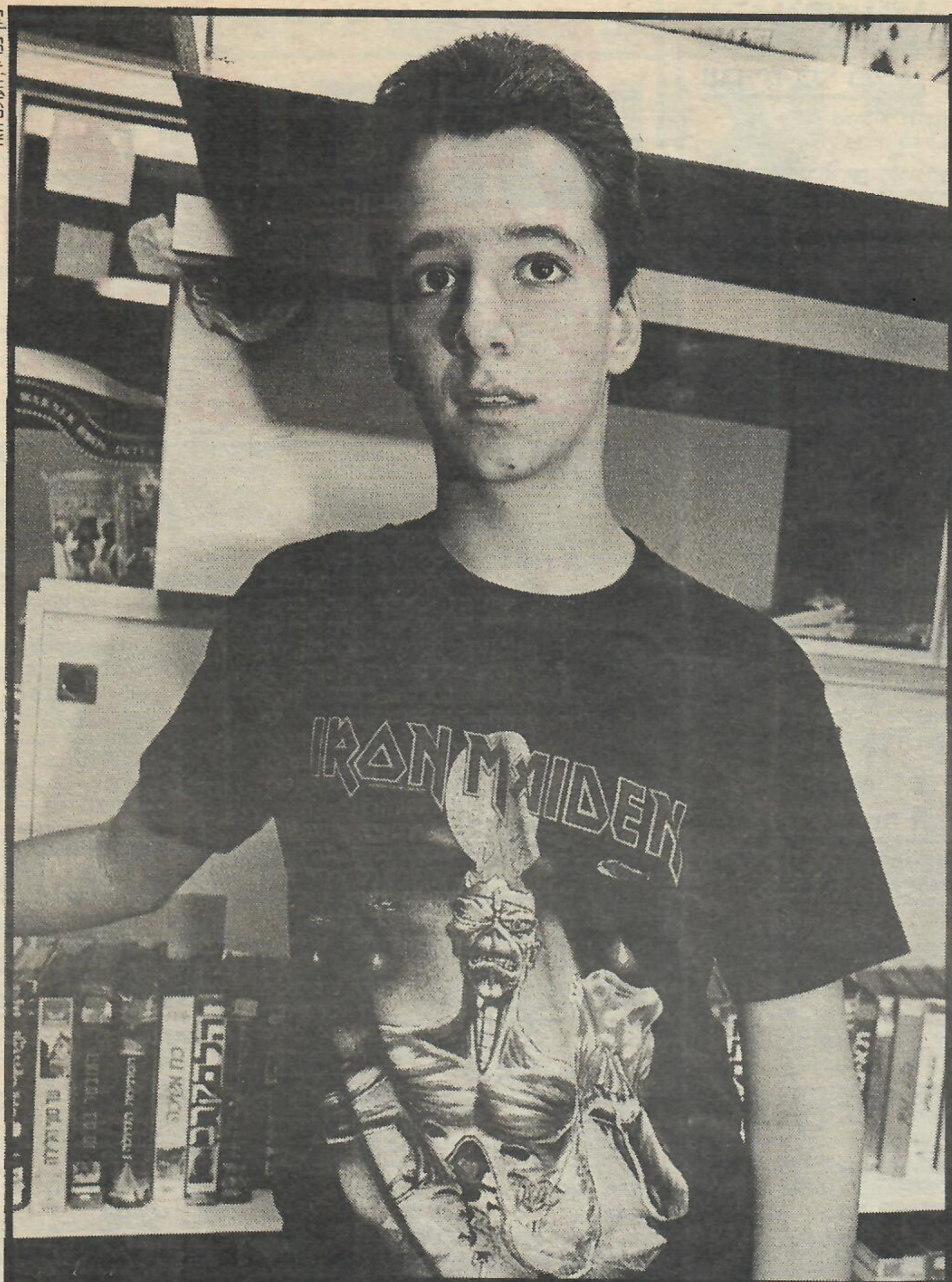
ציון צפריר, העולם הזה

ברוך השם. יש שוב היסטריה. העיתונות חוגגת. צעיר התאבד מפני ששמע תקליט של „בתולת הברזל". ראש־העירייה דורש את התערבות המישטרה הצבאית החו־קרת. „איזו שטות!" אומרים המעריצים הצעירים של הלהקה. גם יוני מיזרחי (בתמונה). פעם אסרו גם את הופעת „החיפושיות" בארץ.

(עמוד 46)

„זו שטות גדולה. מי שהיה מחופף כבר קודם, יכול להאזין לכל מוסיק

המארשים בראשון־לציון נגמרו כבר מזמן. השבוע התחלפה שם המוסיקה הרוגעת במוסיקת רוק־כבד. בידיעה שהופיעה בעמוד הראשון של ידיעות אחרונות, ביום הראשון האחרון, התבשר הציבור במדינה, שהמישטרה חוקרת אם קשורה התאבדותו של החייל אסף אלדר לשמיעת מוסיקת־רוק מיסטית. ב„מוסיקת־רוק מיסטית” התכוונה הכתבת, יהודית יחזקאלי, בעיקר ללהקת בתולת הברזל.

לפי סיפור הכתבת, הקימה המישטרה צוות־חקירה־מיוחד, האמור לחקור את התופעה המדאיגה של בני־נוער המתמכרים, לדבריה, למוסיקה זו, והעושים בעיקבות ההאזנה מעשים אלימים ביותר. סופר על חבורות־נוער, על מיבחני־קבלה הכוללים שריפת חתולים חיים. הכל על מיזבח הזכות להחשב כ„רוקר”.

ראשון־לציון רוק

מאז היום הראשון, עם פירסום הכתבה ועם הופעתה של הכתבת בתוכנית־הטלוויזיה ערב חדש, מודאגים הורים רבים ברחבי־הארץ, שילדיהם מקשיבים כבר כמה שנים ללהקה. הרוחות סוערות. לא רק בראשון־לציון. גם בבית־שאן.

לשמוע, להתאבד

אבי לוי (16) תושב בית־שאן, מקשיב ללהקת בתולת הברזל כבר שנתיים. הוא דוחה מכל־וכל את הניסיון לקשור בין בני־נוער המאזינים ללהקה זו או לכל להקה אחרת של רוק כבד, לבין ההתאבדות של החייל. לא כל שכן, אין הוא מסכים שההאזנה למוסיקת רוק בכלל גורמת לעשייה של מעשים מטורפים.

„בבית־שאן הרבה חבר'ה שלי מאזינים למוסיקה הזו כבר שנים. כולנו נשארנו נורמאליים. להגיד שהלהקה מטיפה להתאבדות זו שטות גדולה. מי שהיה מחופף כבר קודם, יכול להאזין לכל מוסיקה ולמצוא בה סיבות למוות.”

„ההורים שלי ממש נכנסו ללחץ. הם קראו לי לשיחה וביקשו לברר פרטים. כל החדר שלי מלא בתמונות ובתקליטים של הלהקה. אני נראה לך כמו אחד שמתאבד?” שואל בזילזול עזר אורלי (15) מראשון־לציון, אחד מאותם נערים שאליהם התכוונה הידיעה.

„התקליט שאליו התכוונה הכתבת, נמבר אוף דה ביסט, זה דווקא מוסיקה לא־רועשת ולא־מזיקה. אני מקשיב למוסיקה הזו מגיל 11. יש במוסיקה הזו משהו סוחף, מדליק. מתחשק לרקוד. מכאן ועד לאלימות מכל סוג שהוא הדרך ארוכה.”

לכל תקופה, כנראה, יש המוסיקה ה„מסוכנת” שלה. חיוכים רבים יכולים היום להעלות אותם שהזדעזעו בשנות ה־60' מלהקת החיפושיות ומהאיסור שהוטל אז על הופעת הלהקה בארץ. בשנות ה־70' היה זה בוב דילן שהדאיג את ציבור־המחנכים בארץ, שראו במוסיקה שלו הטפה לפאציפיזם, ר”ל. בשנות ה־80' צעקו געוואלד למישמע מוסיקת־הפאנק. בכל עשור דואגים להקים צוות־חקירה־מיוחד במישרד־החינוך, שיבדוק את השפעת המוסיקה הנוראה התורנית על הגוזלים.

ברוב המיקרים מוכח קשר הדומה להשפעת קרני־הגמא על ציפורני החתול. עכשיו מאיים הרוק הכבד להרוס בעקיפין את צה”ל. במשך חודשים ארוכים מודאגת המערכת הצבאית מהפירסום הגדול שזוכים בו מיקרי־ההתאבדות של חיילים, שלא עמדו בנטל. מה יותר מתאים מאשר למצוא קשר בין מוסיקה להתאבדות?

„זה שטויות!”

„זה נשמע לי אזוטרי לחלוטין,” אומר הפרופסור חיים מוניץ, מנהל בית־החולים לחולי־נפש גהה. „הידיעה מוזרה ביותר. אפשר להצביע על קשר בין כתות להתאבדויות, כמו במיקרה המפורסם של ההתאבדות ההמונית בג'ונסטאון. אבל שם זה היה במיצוות הגורו. ברגע שאומרים משהו כל־כך מוזר, אף אחד מעמיתיי, ואני ביניהם, לא יגיד לא מוחלט. נשמע לי מוזר שמישהו מתאבד רק בגלל האזנה למוסיקה.”

גם לאריק אופק וליוני מיזרחי, שניהם בני 16, מתוכנית ל' בתל־אביב, נשמע הקשר אבסורדי.

אריק: „להקת איירון מיידן קיימת כבר 10 שנים. המוסיקה שלה מדברת על האלימות הרבה הקיימת בעולם. הם מטיפים לחוסר־אלימות. השירים שלהם מדברים על כך שהעולם שלנו אכזר, ושבעולם הבא יהיה טוב יותר. שם, בעולם הבא, יהיה שלום, ואיש לא יהיה אלים. הם מדברים על השטן בשלילה. יש להם שיר שקוראים לו תמות כשהמגפיים עליך, וכאלה. שום דבר בשירים שלהם לא מדבר על העדפה של המוות על־פני החיים. זה שטויות.”

אריק ויוני מעריצים את הלהקה כבר שלוש שנים. יוני שמע עליה בביתו מפי אחיו הבכור. בהתחלה המוסיקה לא דיברה אליו. לאט הוא התרגל ומצא עצמו מעריץ שלה.

החדר שלו עמוס בגלויות ובפוסטרים של הלהקה. התקליטיה שלו אינה חסרה ולוא אלבום אחד שלה. כשאחיו התגייס „ועבר לו קצת מהשטויות,” כדברי יוני, הוא הוריש לו בשימחה את האוסף.

תלמידים יוסי דיל ועזר אורלי
„אני נראה לך כמו אחד שמתאבד?”

האמירה שלו, שבהתחלה הוא לא התלהב ורק במשך הזמן למד לאהוב את סוג־המוסיקה הזה, מעידה אולי על כך שזו אופנה. אופנת בני־נעורים, העוברת בכל העולם.

„במוסיקה אנחנו מחקים את ארצות־הברית ובריטניה,” אומר אריק. „בדיוק באותה המידה שהנוער משתגע על הלהקה הזו, אני כמעט בטוח שאם באירופה ובארצות־הברית היו בני־נוער דלוקים על שירי האירוויזיון, היינו מחקים אותם.”

גלימות שחורות

אם ישראל היא פרובינציה ביחס לארצות־הברית ולבריטניה, ראשון־לציון מנסה אולי לחקות את העיר הגדולה, תל־אביב.

יוסי דיל (15) מראשון־לציון, המרגיש עצמו נעלב ביותר מהפירסומים, שולח את העסק מייד לצפון תל־אביב. הוא לא בעסק. הוא מקשיב ללהקה שנתיים, ולא קרה לו כלום.

„במועדון פינגווין בתל־אביב,” מספר יוסי, „יש חבר'ה מצפון תל־אביב שמגיעים בכוונה כדי להיכנס למוסיקה ולהוציא אלימות. כל הדיבורים על חבר'ה המסתובבים בגלימות שחורות בראשון, זה קישקוש. אנחנו חבר'ה טובים ורציניים. כולנו לומדים בתיכון.

„עיתונאים תמיד מחפשים להוציא סקופ, אבל למה על חשבוננו? היום בבית־הספר קראה לי המורה לשיחה ואמרה שהיא מודאגת. אתמול, במשך כל היום, עצרו אותי בעיר ושאלו אותי על חבורת הרוקרים. כבר לא ידעתי מה לענות. זה לא פייר!

„החבר'ה בתל־אביב באמת לובשים בגדים שחורים עם ניטים ונעלי־צבא, וכאלה באים לפינגווין לשמוע רוק כבד. הכל בתל־אביב. גם שם אני בטוח שאף אחד לא מתאבד בגלל מוסיקה. סתם מוציאים אנרגיה.”

גלימות שחורות, בגדי־עור, שרשראות, מגפי־צבא. כך מתלבש הנוער היוצא לבלות במועדונים בסוף־השבוע. בדיוק כמו הנוער שגידל שיער ארוך ולבש חולצות בעלות סמל־השלום רק לפני שני עשרות.

בכל אשמה התיקשורת. כתמיד. הפעם אולי יש אמת בטענה שמשמיע עודד, תלמיד בית־הספר המקיף ה', בראשון־לציון, בית־הספר שאליו מופנות עיקר האצבעות המאשימות.

הוא מסרב להתראיין. עיתונאים התקשרו אליו הביתה. הוא פוחד מנזק נוסף. בחצר בית־הספר הוא מנהל ויכוח עם שלוש בנות המקניטות אותו.

„אני נראה לך אלים?” הוא שואל את אחת הבנות.

„עכשיו לא. אבל בלילה אתה הופך למענה־חיות.” עונה לו הנערה.

„תצאו כבר מהשטות הזו. מה כל הסיפור על רוקרים ואלימות? ערסים אלימים, לא אני.” הוא עונה לה בכעס.

פוגו ומכות

בית־הספר סגור ומסוגר. בכניסה יושב שומר גדול־מימדים. השער נעול. אני קוראת לעודד דרך הגדר ומנסה לדובב אותו. הוא מסרב לשתף פעולה. „אני כבר לא יודע מי עיתונאי ומי לא. העיתונאית הזו חיפשה סקופ ומצאה אותו בראשון־לציון. כל הכבוד.”

הוא מעווה פניו. „שיעזבו אותנו. אנחנו בפאניקה. כל ראשון על הרגליים. לא נכנסתי

למצוא בה סיבה למוות"

עדיין לכיתה, אני בטוח שיעשו איתנו שיחה.

„העיתונאית לא מבינה כלום. הלהקה מדברת נגד אלימות ונגד השטן. השיר המפורסם — 666 — יוצא בפירוש נגד השטן. לפני שעושים כזה רעש, כדאי לברר טוב־טוב! גרמו לנו נזק! אנחנו מתכוונים לארגן עצומה. חלק מההורים שלנו חושבים על הגשת תביעה מישפטית.

„אולי אלה שהתחילו להקשיב למוסיקה לפני חודשיים ומנסים לחיות סטייל, הולכים לרקוד ‚פוגו' ולעשות בלגן..."

פוגו, למי שאינו יודע, הוא ה"ריקוד של הרוקרים. כל בני־הנוער שאיתם שוחחתי מסכימים שהריקוד אלים.

אריק אופק מסביר: „את הריקוד הזה רוקדים בשירים מסויימים, בעיקר של הלהקה גאנס אנד רוזס. כולם מתחילים להתפרע, וכאילו לדחוף זה את זה. לפעמים זה נגמר במכות. אבל רק אצל אלה שמתחילים לרקוד אותו בכוונה כדי ללכת מכות."

יוני מיזרחי, חברו, מתערב: „אני שמעתי על שני מיקרים במועדון ברמת־גן, שבמהלך הריקוד נדקרו ילדים. אבל זה רק אומר שאלה שרוקדים פוגו מופרעים כבר קודם, ורק מחפשים להוציא את המופרעות שלהם בצורה סטייליסטית. אם בדיסקוטק, באמצע ריקוד, מתחילים להגזים ב‚פוגו', אני יוצא מרחבת־הריקודים."

עודד, אחד הנערים המושמצים ביותר בעיר ראשון־לציון בימים האחרונים, אינו רוקד כלל פוגו. רק מקשיב למוסיקה עם חבריו, או לבד. עם חבר'ה, שאותם הוא מגדיר „עשר".

„אני בכלל לא הולך לפינגווין. לא יודע מה קורה שם, המוסיקה לא רק שלא משפיעה על ההתנהגות שלי, גם לא על הופעתי החיצונית. אני תמיד לובש מכנסי־ג'ינס וחולצות טריקו, דווקא חולצות גלישה. לא עושה שום דבר מיוחד עם השערות שלי. וכמו שאני נראה עכשיו, בדיוק כך אני וחבריי נראים בלילה. אומרים עלינו שבבוקר כולנו נראים כמו ילדים טובים ובלילה אנחנו הופכים לשטנים."

כראש הרוקרים בראשון נחשב יניב טל. גם הוא תלמיד במקיף ה' בעיר.

„תחפשי את יניב טל, הוא ראש הרוקרים. חוץ מזה שהוא לובש מעיל־עור ארוך עם פרנזים, ומגדל שיער ארוך, אין בו שום דבר יוצא־דופן." מפנה עזר אורלי אל ה‚מנהיג'.

כשהגענו לבית־הספר התברר לנו, לאכזבתנו, שהמנהיג הנורא נבחן בדיוק בבחינת־מתכונת.

תלמידים אריק אופק ויוני מיזרחי

עניין למצ"ח

עד כמה מאיימת החבורה על העיר השקטה ראשון־לציון, תעיד העובדה שראש־העיר, מאיר ניצן, פנה למצ"ח ודרש שיחקרו את נושא ההאזנה למוסיקת רוק־כבד.

למה דווקא למישטרה־צבאית־חוקרת? ה־

ברוך השם. שוב יש היסטריה חדשה. כתבת בראשון־לציון הפיצה שמועה, העיתון והטלוויזיה נתנו לזה מהלכים, ועכשיו כל הורה בארץ מודאג. שטות.

שרית רום

אם החקירה סבוכה מדי, לדעתו, לצוות־החקירה־המיוחד שהקימה המישטרה?

„שמעתי שראש־העיר אמר שמצ"ח יודעים לחקור בני־נוער טוב יותר מהמישטרה," אומר עודד. „אולי מפני שאומרים שאסף התאבד, והוא היה חייל — אז מצ"ח. לא יודע.

„עיר שלמה בפאניקה. וראש־העיר רוצה להראות שהוא שולט במצב. כל שההורים שלנו תומכים בנו. בזכותם, אני מאמין, נצא מהמכה הזו."

לקח לעודד בדיוק שלושה ימים כדי להיות די ציני ולהסביר איך מנסים לתפוס על גבו וגב חבריו טרמפ פירסומי.

„אפילו אמא של אסף מדגישה כל הזמן שהיא לא חושבת שיש קשר בין ההתאבדות שלו לבין המוסיקה. היא רק ציינה שבמחברת שלו היו פסוקים מצוטטים מהלהקה."

תלמידה אחת, כנראה מאותן שהתווכחו עם עודד בלהט, מצאה הסבר לתאריך התאבדותו של אסף אלדר, ה־7 בחודש. זה יום לאחר יום־השטן באחד השירים. יש כאלה שהם מומחים למצוא לכל דבר הסברים בגימטריה. לחרדים יש התנ"ך, ופירושי הגימטריה שלו. לחבר'ה מראשון יש להקת בתולת הברזל.

העיתונאית, יהודית יחזקאלי, שהתבקשה להגיב, נשאלה אם התופעה ייחודית רק לעיר המדווחת, או כוללת את בני־הנוער בכל הארץ. היא סירבה להגיב. „לא עשיתי סבב בארץ. דיברתי על תופעה שהתחילה בתל־אביב ועברה לראשון."

כשנשאלה איך תסביר את ההכחשה הנמרצת מצידם של בני־נוער, ובעיקר אלה שעליהם דיווחה בכתבתה, הגיבה בזעם: „את מראיינת אותי? לא בא לי להתראיין. התחלתי לחקור על התאבדותו של הבחור, וכך הגעתי לנושא." היא סירבה להמשיך.

על הקשר הרחוק שבין ההאזנה למוסיקת־רוק־כבד לבין התאבדות תעיד אמירתו של אריק אופק: „לפי אותו ההיגיון, אלפי אנשים היו צריכים להתאבד בכל שנה ביום־השואה וביום־הזיכרון לחללי־צה"ל. אלה ימים שמשמיעים בהם רק שירים המדברים על מוות."

בינתיים יהודית יחזקאלי חיה, ברוך השם, ותודות לכתבה שלה עלתה מדרגה של כתבת אלמונית למעמד של עיתונאית מדוברת, שעוררה פאניקה ברחבי־הארץ.